

bakalářská práce:

Kiruna – hranice observace

Práce studentky Greta Stocklassa se zabývá pojmy fikce a nonfikce, stylizace a observace, definuje je, a ve vztahu k vlastnímu snímku Kiruna 2.0. je podrobuje kritickému zkoumání. Jedná se o inovativní a celistvý text, který teoretické definice dokumentárních přístupů zasazuje do praktického tvorby autorky textu a režisérky v jedné osobě.

V úvodní části definuje pojmy fikce a nonfikce a inovativním a zároveň praktickým způsobem je rozšiřuje o další dva dva protipóly, které určuje jako improvizace režie v případě fikčních snímků a observace a stylizace pro dokumentární filmy. Následně do tohoto schématu umisťuje pět referenčních filmů vybraných na základě její osobní volby během procesu přípravy filmu Kiruna 2.0. a jenž měli vliv na její rozhodování jakou ze zvolených metod, jimiž snímky pracují, využít při vlastní natáčení Kiruny 2.0.

Další kapitola pak tento teoretický základ obohacuje o konkrétní praktické výstupy. Detailně se seznamujeme s jednotlivými fázemi přípravy a realizace snímku. Sledujeme zde určitou mentální mapu autorky, která nám dává možnost spolu s ní hledat nejlepší z možných filmových přístupů, včetně otázek etiky jejího chování, ať již k jednotlivým protagonistkám a protagonistům, tak i k celému filmu. Vycházíme přitom stejně jako ona z předešlé teoretické části a máme možnost ji tedy podrobit kritickému zkoumání tváří v tvář praktické výrobě dokumentárního díla. V závěru této části pak svůj vlastní snímek zařazuje do navrženého schématu a určuje jej jako silně stylizovaný, ale pouze slabě nonfikční přístup.

Poslední kapitola pak přirozeně tvoří nadstavbu teoretické a praktické stránce realizace dokumentů. Tou je přirozeně etika. Zde autorka reflektuje své poznatky a konfrontuje je s konkrétním příkladem eticky sporné situace, které byla vystavena a jenž musela řešit. Právě v tomto momentě se pro ni otázka etiky stává úhelným problémem jejího zvoleného přístupu a kdy, jak přiznává pro ni „měla realita přednost před filmem, etika před autenticitou.“ Na záměr pak výsledky svého osobního teoretického i praktického bádání shrnuje o heslovitého návodu současným i budoucím autorkám a autorům.

vedoucí práce: Jaroslav Kratochvíl

studentka: Greta Stocklassa

Práce Greta Stoklassa je badatelsky, filmově a lidsky vyspělým textem a je zřejmé, že autorka si je plna vědoma míry osobní zodpovědnosti k natáčené realitě a způsobu, jak teoretické poznatky uplatnit - nikoli ovšem formalisticky či otrocky - v rámci praktického tvůrčího procesu. Práce je vystavěna jako návod odkazující svojí strukturou k jednotlivým částem tvorby dokumentárního díla a podporuje již tak velmi těsné sepjatí mezi teorií a praxí, přičemž část věnující se etickému rozměru má, jako každé správné drama, katarzní vyznění.

Autorka píše: „Do budoucna bych doporučovala ostatním začínajícím filmařům napsat podobného průvodce či explikace ke svému filmu.“ Nelze než s ní souhlasit. Stejně tak lze práci Greta Stoklassa doporučit všem jako podmětný, inovativní a lidsky hodnotný bedekr po světě fikční i nonfikční, stylizované i improvizované tvorbě.

Doporučuji práci k obhajobě s navrhovanou známkou: výborně.